

הַלְבוֹת בְּלִי הַמְקֻדָּשׁ פָּרָק ט

א. בִּיצֵד מַעֲשֵׂה הַצִּיץ: עוֹשֶׂה טֶס שְׁלֹזֶהב רַחב שְׁתֵּי אַצְבָּעוֹת, וּמְקִיף מֵאֶזֶן לְאֶזֶן. וְכוֹתֵב עָלָיו שְׁנֵי שְׁטִינִים, קֹדֶשׁ לַה' קֹדֶשׁ מִלְמֻטָּה, לַה' מִלְמֻעָלָה. וְאִם כָּתְבוּ בַשָּׁטָה אַחַת, כָּשָׁר; וּפְעָמִים, כָּתְבוּהוּ שְׁטָה אַחַת. וְהָאוֹתִיּוֹת בּוֹלְטוֹת לְפָנָיו חוּפֵר אֶת הָאוֹתִיּוֹת מֵאַחֲרָיו, וְהוּא מְדַבֵּק עַל הַשְּׁעוּה, עַד שֶׁבוֹלֵט.

ב. וְהוּא נִקּוֹב בְּשְׁתֵּי קְצוֹתָיו; וּפְתִיל תְּכֵלֶת לְמֻטָּה מִמֶּנּוּ נִכְנָס מִנֶּקֶב לְנֶקֶב, כְּדִי שִׁיְהִיָּה נִקְשָׁר בְּפְתִיל כְּנָגֵד הָעָרֶף.

ג. הַמַּעֲיֵל כָּלֹו תְּכֵלֶת, וְחוּטָיו כְּפוּלִין שְׁנַיִם עָשָׂר; וּפְיוֹ אֲרוּג בְּתַחֲלַת אֲרִיגָתוֹ. וְאֵין לוֹ בֵּית יָד, אֲלֹא נִחְלַק כְּנָפִים מִן סוּף הַגָּרוֹן עַד לְמֻטָּה כְּדֶרֶךְ כָּל הַמַּעֲיָלִים. וְאֵינוּ מַחְבֵּר אֲלֹא כְּנָגֵד כָּל הַגָּרוֹן בְּלֶבֶד. וְהַקּוֹרֵעַ פִּי הַמַּעֲיֵל לֹקֶה, שֶׁנֶּאֱמַר "לֹא יִקְרַע" (שְׁמוֹת כח, לב; שְׁמוֹת לט, כג); וְהוּא הָדִין לְכָל בְּגָדֵי כְהֻנָּה, שֶׁהַקּוֹרֵעַ אוֹתָם דֶּרֶךְ הַשְּׁחָתָה לֹקֶה.

ד. וּמֵבִיא תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי, כָּל מִין מַשְׁלֶשֶׁתָן שְׁזוּר שְׁמוֹנֶה, לְפִי שֶׁנֶּאֱמַר בְּשׁוּלָיו "מְשֻׁזָּר" (שְׁמוֹת לט, כד); וְנִמְצְאוּ חוּטֵי הַשּׁוּלִים אַרְבַּעַה וְעֶשְׂרִים. וְעוֹשֶׂה אוֹתָן כְּמִין רְמוּנִים שֶׁלֹא פָתְחוּ פִיהֶן, וְתוֹלָה אוֹתָן בְּמַעֲיֵל. וּמֵבִיא שְׁבָעִים וּשְׁנַיִם זֹגִים, וּבָהֶם שְׁבָעִים וּשְׁנַיִם עֲנֻבּוּלִים הַכֹּל זָהָב; וְתוֹלָה בּוֹ שְׁלוּשִׁים וְשֶׁשֶׁה בְּשׁוּלֵי כָנָף זֶה, וְשְׁלוּשִׁים וְשֶׁשֶׁה בְּשׁוּלֵי כָנָף זֶה; וְהַזֹּג עִם הָעֲנֻבּוּל הַתְּלוּי בּוֹ שְׁנֵיהֶם כְּאַחַד, נִקְרָא פְעֻמוֹן. עַד שִׁיְהִיו שׁוּלָיו מִשְׁנֵי צִדָּדָיו, "פְּעֻמָּן וְרֵמָן פְּעֻמָּן וְרֵמָן" (שְׁמוֹת לט, כו).

ה. הַזָּהָב שֶׁבְּאַרְיֵגַת הָאֵפֹד וְהַחֹשֶׁן הָאֵמֹר בַּתּוֹרָה, כִּכָּה הוּא מַעֲשֵׂהוּ לֹקַח חוּט אֶחָד זָהָב טָהוֹר, וְנוֹתְנוֹ עִם שֶׁשֶׁה חוּטִין שְׁלֹתִתָּלַת, וְכוּפֵל הַשְּׁבָעַה חוּטִין כְּאַחַד; וְכֵן הוּא עוֹשֶׂה חוּט זָהָב עִם שֶׁשֶׁה שְׁלֹאֲרָגְמָן, וְחוּט אֶחָד עִם שֶׁשֶׁה שְׁלֶשֶׁנִי, וְחוּט אֶחָד עִם שֶׁשֶׁה שְׁלֶפְשֶׁתִים: נִמְצְאוּ אַרְבַּעַה חוּטֵי זָהָב, וְנִמְצְאוּ כָּל הַחוּטִים שְׁמוֹנֶה וְעֶשְׂרִים, שֶׁנֶּאֱמַר "וַיִּרְקְעוּ אֶת־פָּחִי הַזָּהָב . . . לַעֲשׂוֹת בְּתוֹךְ הַתְּכֵלֶת וּבְתוֹךְ הָאַרְגָּמָן, וּבְתוֹךְ תוֹלַעַת הַשָּׁנִי וּבְתוֹךְ הַשֵּׁשׁ" (שְׁמוֹת לט, ג) מְלַמֵּד שֶׁחוּט הַזָּהָב כְּפוּל בְּתוֹכָן.

ו. בִּיצֵד מַעֲשֵׂה הַחֹשֶׁן: אוּרָג בְּגֵד מַעֲשֵׂה חוֹשֵׁב מִן הַזָּהָב וְהַתְּכֵלֶת וְהָאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת הַשָּׁנִי וְהַשֵּׁשׁ, עַל עֶשְׂרִים וּשְׁמוֹנֶה חוּטִין כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ אֲרָכוּ אִמָּה וּרְחִבּוֹ זֵרֶת, וְכוּפֵלוֹ לְשְׁנַיִם; וְנִמְצָא זֵרֶת עַל זֵרֶת מְרַבֵּעַ. וְקוֹבֵעַ בּוֹ אַרְבַּעַה טוּרִים שְׁלֹאֲבָן הַמְּפָרָשִׁים בַּתּוֹרָה כָּל אֲבָן מִהֵן מְרַבֵּעַ, וּמִשְׁקַע בְּבֵית שְׁלֹזֶהב שֶׁמְקִיפוֹ מִלְמֻטָּה וּמֵאַרְבַּע רִוּחוֹתָיו.

ז. וּמִפְתָּח עַל הָאֲבָנִים שְׁמוֹת הַשְּׁבָטִים כְּתוּלְדוֹתָם וְנִמְצָא כוֹתֵב עַל הָאָדָם רְאוּבֵן, וְעַל יִשְׁפָּה בְנִימִין; וְכוֹתֵב בְּתַחֲלָה לְמַעְלָה מִרְאוּבֵן אֲבִרָהֶם יִצְחָק וַיעֲקֹב, וְכוֹתֵב לְמֻטָּה מִבְּנִימִין שְׁבָטֵי יְהוָה כְּדִי שִׁיְהִיו כָּל הָאוֹתִיּוֹת מְצוּיּוֹת שָׁם.

ח. וְעוֹשֶׂה עַל אַרְבַּע זְוִיּוֹת שְׁלַחֲשָׁן, אַרְבַּע טַבָּעוֹת זָהָב. וְנוֹתֵן בְּשְׁתֵּי הַטַּבָּעוֹת שְׁלֹמֻעָלָה שֶׁהַחֹשֶׁן נִתְּלָה בָּהֶן שְׁתֵּי עֲבוֹתוֹת זָהָב, וְהֵם הַנִּקְרָאִים שָׁרָשׁוֹת; וְנוֹתֵן בְּשְׁתֵּי טַבָּעוֹת שְׁלֹמֻטָּה שֶׁהֵן כְּנָגֵד הַדָּדִים, שְׁנֵי פְתִילֵי תְּכֵלֶת.

ט. הָאֵפֹד רָחִבּוֹ כְּרַחֲב גִּבּוֹ שְׁלֹאֲדָם מִכְתָּף לְכְתָף, וְאַרְכוֹ מִכְּנָגֵד אֲצִילֵי הַיָּדִים מֵאַחֲרָיו עַד הָרַגְלִים. וַיֵּשׁ לוֹ כְּמוֹ שְׁתֵּי יָדוֹת

יוצאות ממנו באריג לכאן ולכאן, שחוגרין אותו בהם; והם הנקראין חשב האפוד. והכל ארוג זהב תכלת וארגמן ותולעת שני ושש, על עשרים ושמונה חוטין כמעשה החשן.

י. ותופר עליו שתי כתפות, כדי שיהיו על כתפות הכוהן. וקובע על כל כתף וכתף אבן שהם מרבע, משקע בבית שלזהב; ומפתח על שתי האבנים שמות השבטים, ששה על אבן זו וששה על אבן זו כתולדותם, וכותבין שם יוסף, יהוסף: ונמצאו חמש ועשרים אות באבן זו, וחמש ועשרים אות באבן זו; וכך היו כותבין [איור הושמט כאן]. והאבן שכתוב בה ראובן, על כתפו הימנית; והאבן שכתוב בה שמעון, על כתפו השמאלית.

יא. ועושה בכל כתף שתי טבעות אחת מלמעלה בראש הכתף, ואחת מלמטה לכתף למעלה מן החשב; ונותן שתי עבותות זהב בשתי טבעות שלמעלה, והם הנקראים שרשרות. וזו היא צורת האפוד [איור הושמט כאן].

יב. ואחר כך מכניס קצות העבותות שלחשן, בטבעות שלמעלה בכתפות האפוד; ומכניס שני פתילי התכלת שבשולי החשן, בשתי הטבעות שלמעלה מחשב האפוד. ומורידין את השרשרות שבטבעות כתפות האפוד, עד טבעות החשן העליונות כדי שידבקו זה בזה, "ולא יזח החשן, מעל האפוד" (שמות כח, כח; שמות לט, כא). וכל המזיח חשן מעל האפוד, ומפרק חבורן דרך קלקול לוקה.

יג. נמצא בשלובש האפוד עם החשן יהיה החשן על לבו בשווה, והאפוד מאחוריו, וחשב האפוד קשור על לבו תחת החשן, ושתי כתפות האפוד על שתי כתפיו; ושתי עבותות זהב יורדות מעל כתפו מכאן ושתי עבותות זהב מכאן, מכתפות האפוד עד טבעות החשן; ושני חוטי תכלת מרפסין מתחת אצילי ידיו, משתי טבעות החשן התחתונות עד שתי טבעות כתפות האפוד התחתונות, שהם למעלה מן החשב.

הלכות כלי המקדש פרק י

א. כיצד סדר לבישת הבגדים: לובש המכנסים תחלה, וחוגר את המכנסים למעלה מטבורו מעל מתניו; ואחר כך לובש הכתנת, ואחר כך חוגר את האבנט פנגד אצילי ידיו, ומקיפו כרך על כרך עד שגומר, וקושר. ועל האבנט מפרש בקבלה, "ולא יחגרו, ביזע" (ראה יחזקאל מד, יח) במקום שמזיעין; וכך קבל יונתן בן עזיאל מפי הנביאים, ותרגם על לבהון יסרון. ואחר כך צונף במצנפת כמין כובע.

ב. כוהן גדול אחר שחוגר באבנט, לובש המעיל, ועל המעיל האפוד והחשן; וחוגר בחשב האפוד על המעיל מתחת החשן, ולפיכך נקרא "מעיל האפוד" (שמות כח, לא; שמות כט, ה; שמות לט, כב) מעיל שחוגרו האפוד. ואחר כך צונף במצנפת, וקושר הציץ למעלה מן המצנפת; ושערו היה נראה בין ציץ למצנפת, ושם היה מניח תפלין בין ציץ למצנפת.

ג. מצות עשה לעשות בגדים אלו, ולהיות הכוהן עובד בהן שנאמר "ועשית בגדי-קדש . . ." (שמות כח, ב), "ואת-בגיו,

תְּקָרִיב; וְהִלְבַּשְׁתָּם, כְּתִנֹּת" (שמות כט, ח). וְכוּהֵן גָּדוֹל שֶׁשָּׁמַשׁ בְּפָחוֹת מְשֻׁמוֹנָה בְּגָדִים אֱלוֹ, או כוֹהֵן הַדְיוּט שֶׁשָּׁמַשׁ בְּפָחוֹת מְאֻרְבָּעָה בְּגָדִים אֱלוֹ הוּא הַנִּקְרָא מַחְסֵר בְּגָדִים, וְעִבּוּדָתוֹ פְּסוּלָה; וְחֵיב מִיתָה בְּיַד שָׁמַיִם, כִּזֵּר שֶׁשָּׁמַשׁ שֶׁנֶּאֱמַר "וְחִגְרַתְּ אֹתָם אֲבִנֵּט . . . וְהִיתָה לָהֶם כְּהִנָּה" (שמות כט, ט): בְּזִמָּן שֶׁבְּגָדֵיהֶם עָלִיהֶן, כְּהִנָּתָם עָלִיהֶן; אֵין בְּגָדֵיהֶם עָלִיהֶן, אֵין כְּהִנָּתָם עָלִיהֶן אֱלֹא הָרִי הֵן כְּזָרִים, וְנֶאֱמַר "וְהָזֵר הַקָּרֵב, יוֹמֵת" (במדבר א, נא; במדבר ג, י; במדבר ג, לח; במדבר יח, ז).

ד. כֶּשֶׁם שֶׁמַּחְסֵר בְּגָדִים חֵיב מִיתָה וּפּוֹסֵל הָעִבּוּדָה, כֵּף הֵיטֵר בְּגָדִים: כְּגוֹן שֶׁלְבַשׁ שְׁתֵּי כְּתָנוֹת או שְׁנֵי אֲבִנֵּטִים, או כוֹהֵן הַדְיוּט שֶׁלְבַשׁ בְּגָדֵי כוֹהֵן גָּדוֹל וְעָבַד הָרִי זֶה מְחַלֵּל הָעִבּוּדָה, וְחֵיב מִיתָה בְּיַד שָׁמַיִם.

ה. נֶאֱמַר בְּבִגְדֵי כְּהִנָּה "עַל-בָּשָׂרוֹ . . . וְלִבָּשָׁם" (ויקרא טז, ד; וראה ויקרא ו, ג), מִלְמַד שֶׁלֹּא יִהְיֶה דָּבָר חוּצָץ בֵּין בָּשָׂרוֹ לְבִגְדִים; אִפְלוּ נִימָה אַחַת, או עֶפֶר, או כְּנֶה מֵתָה אִם הִיתָה בֵּין בָּשָׂרוֹ לְבִגְדֵי הָרִי זֶה חֲצִיצָה, וְעִבּוּדָתוֹ פְּסוּלָה. לְפִיכָף אֵין הַכוּהֵן יָכוֹל לַעֲבֹד בְּתַפְלִין שְׁלֵיִד, שֶׁהָרִי חוּצָצֵת; אֲבָל שְׁלֹרָאשׁ, אֵינָה חוּצָצֵת, וְאִם רָצָה לְהַנִּיחָם בְּשַׁעַת הָעִבּוּדָה, מֵנִיחַ.

ו. וְצָרִיךְ לְהַזְהִיר בְּשַׁעַת שְׁלוּבָשׁ, שֶׁלֹּא יִהְיֶה אֲבָק בֵּין בִּגְדוֹ לְבָשָׂרוֹ, וְלֹא כְּנֶה, וְאֵף עַל פִּי שֶׁהִיא בְּחִיִּים; וְשֶׁלֹּא תִפְנֹס הָרוּחַ בְּשַׁעַת הָעִבּוּדָה בֵּין בָּשָׂרוֹ לְבִגְדוֹ, עַד שֶׁיִּתְרַחֵק הַבִּגְד מֵעָלָיו; וְלֹא יִכְנִיס יָדוֹ תַּחַת חִלּוּקוֹ לְחֹד, וְלֹא יֵצֵא שְׁעָרוֹ מִן הַבִּגְד, וְלֹא יִהְיֶה בְּבִגְד נִימָה מְדַלְּדֶלֶת. וְאִם הִיָּה שֵׁם אֶחָד מִכָּל אֱלוֹ, עִבּוּדָתוֹ כְּשֶׁרָה.

ז. כִּרְךָ עַל בָּשָׂרוֹ בִּגְד שֶׁלֹּא בְּמָקוֹם בְּגָדִים, כְּגוֹן שֶׁכָּרְכוּ עַל אֲצָבָעוֹ או עַל עֲקָבוֹ אִם הִיָּה בּו שְׁלוֹשׁ אֲצָבָעוֹת עַל שְׁלוֹשׁ אֲצָבָעוֹת, הָרִי זֶה חוּצָץ וּפּוֹסֵל; פָּחוֹת מִכָּאן, אֵינּוּ חוּצָץ. וְאִם הִיָּה צִלְצוּל קֶטֶן הוּאִיל וְהוּא חָשׁוּב בִּגְד בְּפָנָיו עֲצָמוֹ הָרִי זֶה פּוֹסֵל, וְאֵף עַל פִּי שָׁאִין בּו שְׁלוֹשׁ עַל שְׁלוֹשׁ.

ח. כוֹהֵן שֶׁלָּקָה בְּאֲצָבָעוֹ מֵתֵר לְכָרֶךְ עָלֶיהָ גָּמִי בַשַּׁבָּת, או בִּגְד שָׁאִין בּו שְׁלוֹשׁ עַל שְׁלוֹשׁ, וְעוֹבֵד; וְאִם נִתְפָּוֶן לְהוֹצִיא דָם, אֲסוּר. וְהוּא שֶׁלֹּא יִחַץ הַגָּמִי או הַבִּגְד בֵּין בָּשָׂרוֹ לְכָלִי, בְּשַׁעַת הָעִבּוּדָה.

ט. עָשׂוּ בְּבֵית שְׁנֵי אוּרִים וְתַמִּים, כְּדִי לְהַשְׁלִים שְׁמוֹנָה בְּגָדִים וְאֵף עַל פִּי שֶׁלֹּא הָיוּ נִשְׁאָלִין בָּהֶן. וּמִפְּנֵי מַה לֹּא הָיוּ שׁוֹאֲלִין בָּהֶן: מִפְּנֵי שֶׁלֹּא הִיתָה שֵׁם רוּחַ הַקֹּדֶשׁ; וְכֹל כוֹהֵן שָׁאִינוֹ מְדַבֵּר בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ, וְאֵין שְׂכִינָה שׁוֹרָה עָלָיו אֵין נִשְׁאָלִין בּו.

י. וְכִיצַד שׁוֹאֲלִין: עוֹמֵד הַכוֹהֵן וּפָנָיו לְפָנֵי הָאֲרוֹן, וְהַשּׁוֹאֵל מֵאַחֲרָיו, פָּנָיו לְאַחֲרֵי הַכוֹהֵן. וְאוֹמֵר הַשּׁוֹאֵל, אֶעֱלֶה או לֹא אֶעֱלֶה; וְאֵינוֹ שׁוֹאֵל בְּקוֹל רֶם, וְלֹא מְהֵרָה בְּלָבוֹ, אֱלֹא בְּקוֹל נְמוּךְ, כְּמִי שֶׁמִּתְפַּלֵּל בֵּינוֹ לְבֵין עֲצָמוֹ.

יא. וּמִיד רוּחַ הַקֹּדֶשׁ לּוֹבֶשֶׁת אֶת הַכוֹהֵן, וּמִבֵּית בַּחֲשֹׁן, וְרוֹאֶה בּו בְּמִרְאֵה הַנְּבוּאָה, עֲלֶה או לֹא תַעֲלֶה בְּאוֹתִיּוֹת שְׁבוּלָטוֹת מִן הַחֲשֹׁן כְּנֶגֶד פָּנָיו. וְהַכוֹהֵן מְשִׁיבּוֹ וְאוֹמֵר לוֹ עֲלֶה, או לֹא תַעֲלֶה.

יב. אֵין שׁוֹאֲלִין עַל שְׁנֵי דְבָרִים כְּאֶחָד; וְאִם שָׂאֵל, מְשִׁיבִין עַל הָרָאוֹן בְּלָבָד. וְאֵין נִשְׁאָלִין בָּהֶן לְהַדְיוּט אֱלֹא לְמַלְךְ, או לְבֵית

דין, או למי שצריך הצבור בו: שנאמר "ולפני אלעזר הכהן יעמד . . ." (במדבר כז, כא), "הוא" (שם) זה המלך; "וכל בני ישראל" (שם), זה משוח מלחמה או מי שצריך הצבור בשאלתו; "וכל העדה" (שם), אלו בית דין הגדול.

יג. זה שאתה מוצא בדברי נביאים שפוגמים רבים היו חוגרין אפוד בד לא היו פוגמים גדולים, שאין האפוד שלכוהן גדול בד. אף הלויים היו חוגרין אותו שהרי שמואל הנביא לוי היה, ונאמר בו "נער, חגור אפוד בד" (שמואל א ב, יח). אלא אפוד זה היו חוגרין אותו בני הנביאים ומי שהוא ראוי שתשרה עליו רוח הקדש, להודיע כי הגיע זה למעלת כוהן גדול שמדבר על פי האפוד והחשן ברוח הקדש.

הלכות ביאת המקדש

יש בכללן חמש עשרה מצוות שתי מצוות עשה, ושלוש עשרה מצוות לא תעשה; וזה הוא פרטן: (א) שלא יכנס כוהן שפור למקדש; (ב) שלא יכנס לו כוהן פרוע ראש; (ג) שלא יכנס לו כוהן קרוע בגדים; (ד) שלא יכנס כוהן בכל עת אל ההיכל; (ה) שלא יצא כוהן מן המקדש בשעת עבודה; (ו) לשלח טמאים מן המקדש; (ז) שלא יכנס טמא למקדש; (ח) שלא יכנס טמא להר הבית; (ט) שלא ישמש טמא; (י) שלא ישמש טבול יום; (יא) לקדש העובד ידיו ורגליו; (יב) שלא יכנס בעל מום להיכל ולמזבח; (יג) שלא יעבד בעל מום; (יד) שלא יעבד בעל מום עובר; (טו) שלא יעבד זר. ובאור מצוות אלו בפרקים אלו.

הלכות ביאת המקדש פרק א

א. כל כוהן הפשוט לעבודה אם שתה יין, אסור לו להכנס מן המזבח ולפנים; ואם נכנס ועבד, עבודתו פסולה, וחיוב מיתה בידי שמים, שנאמר "ולא תמתו" (ויקרא י, ט): והוא שישתה רביעית יין חי בבית אחת, מיין שעברו עליו ארבעים יום; אבל אם שתה פחות מרביעית יין, או שתה רביעית והפסיק בה, או מזגה במים, או ששתה יין מגתו בתוך ארבעים, אפלו יתר מרביעית פטור, ואינו מחלל עבודה.

ב. שתה יתר מרביעית מן היין אף על פי שהיה מזוג, ואף על פי שהפסיק ושתה מעט מעט חיוב מיתה, ופוסל העבודה.

ג. היה שפור משאר המשכרין, אסור להכנס למקדש; ואם נכנס ועבד, והוא שפור משאר המשכרין אפלו מן החלב או מן הדבילה הרי זה לוקה, ועבודתו כשרה: שאין חיבין מיתה, אלא על היין בשעת העבודה; ואין מחלל עבודה, אלא שפור מן היין.

ד. וכשם שאסור לכוהן להכנס למקדש מפני השכרות, כך אסור לכל אדם בין כוהן בין ישראל להורות כשהוא שתוי; אפלו אכל תמרים או שתה חלב, ונשתבשה דעתו מעט אל

יורה, שנאמר "וליהורתי, את-בני ישראל" (ויקרא י, יא). ואם הורה בדבר שהוא מפרש בתורה, עד שידעוהו הצדוקיים מתר: כגון שהורה שהשרץ טמא, והצפרדע טהור, והדם אסור, וכיוצא בזה.

ה. ומתר לשכור ללמד תורה, ואפלו הלכות ומדרשות והוא, שלא יורה. ואם היה חכם קבוע להוראה לא ילמד, שלמודו הוראה היא.

ו. שתה כדי רביעית בלבד, והיה בה מים כל שהוא, או ישן מעט, או הלך כדי מיל כבר עבר היין, ומתר לעבד. אבל אם שתה יותר מרביעית, אפלו מזוג שינת מעט או הדרך מוסיפין בשכרותו; אלא ישהה לפי השכרות, עד שלא ישאר משכרותו שום דבר בעולם.

ז. אנשי משמר מתרין לשתות יין בלילות, אבל לא בימי שבתן: ואפלו שאר בתי אבות של משמר, שאין עבודתן היום שמא תכבד העבודה על אנשי בית אב שליום, ויצרכו לאחרים מאנשי משמרן לסייען. ואנשי בית אב שלאותו היום, אסורים לשתות בין ביום בין בלילה שמא ישתה בלילה וישכים לעבודתו, ועדין לא סר יינו מעליו.

ח. כל כוהן שיודע מאיזה משמר הוא, ומאיזה בית אב הוא, ויודע שפתי אבותיו, קבועים הן בעבודה היום אסור לו לשתות כל אותו היום; היה יודע מאיזה משמר הוא, ואינו מכיר בית אב שלו אסור לשתות כל אותה שבת שמשמרתו עובדין בה.

ט. לא היה מכיר משמרתו, ולא בתי אבותיו הדין נותן שאסור לשתות יין לעולם; אבל תקנתו קלקלתו, והרי הוא מתר לשתות תמיד שאינו יכול לעבד, עד שיקבע בבית אב שלו ובמשמרתו.

י. כוהן שגדל שער, אסור לו להפנס מן המזבח ולפנים. ואם נכנס, ועבד חייב מיתה בידי שמים כשכור שעבד: שנאמר "ויין לא-ישתו, כל-כהן; וראשם לא יגלחו, ופרע לא ישלחו" (ראה יחזקאל מד, כ-כא) מה שתוי יין במיתה, אף מגדלי פרע במיתה. ואין פרועי הראש מחללין עבודה אף על פי שהוא במיתה, עבודתו כשרה.

יא. כשם שאין הכוהנים מזהרין על היין, אלא בשעת ביאה למקדש כך אין אסורין לגדל פרע, אלא בשעת ביאה למקדש. במה דברים אמורים, בכוהן הדיוט. אבל כוהן גדול אסור לגדל פרע ולקרע בגדיו לעולם, שהרי תמיד הוא במקדש; ולכך נאמר בו "את-ראשו לא יפרע, ובגדיו לא יפרם" (ויקרא כא, י).

יב. כמה הוא גדול הפרע: שלושים יום כנזיר שנאמר בו "גדל פרע, שער ראשו" (במדבר ו, ה), ואין נזירות פחותה משלושים יום; לפיכך כוהן הדיוט העובד, מגלח משלושים יום לשלושים יום. ואנשי משמר אסורין לספר ולכבס בשבתן, כדי שלא יעלו למשמרן כשהן מנוגלין, אלא מגלחין ורוחצין ומכבסין, קדם שיעלו.

יג. מי ששלמה משמרתו בתוך הרגל, מתר לגלח ברגל; אבל אם שלמה בערב הרגל, אינו מגלח אלא בערב הרגל.

יד. דין קרועי בגדים, ודין פרועי ראש אחד הוא, שנאמר "ראשיכם אל-תפרעו ובגדיכם לא-תפרמו, ולא תמתו" (ויקרא

י(ו): הַא אִם עֶבֶד וְהוּא קְרוֹעַ בְּגָדִים, חַיֵּב מִיתָה בְּיַד שָׁמַיִם, אִף
עַל פִּי שְׁעִבּוּדָתוֹ כְּשֶׁרָה, וְלֹא חֲלָלָהּ.

טו. יֵרָאֶה לִּי שָׁכַל כּוֹהֵן הַכֹּשֶׁר לְעִבּוּדָה אִם נִכְנָס מִן הַמִּזְבֵּחַ
וְלִפְנִים, וְהוּא שְׁתוּי יַיִן, אוֹ שְׂכּוֹר מִשְׁאַר הַמְּשָׁכָרִין, אוֹ פְּרוֹעַ
רֹאשׁ, אוֹ קְרוֹעַ בְּגָדִים כְּדֶרֶךְ שְׁקוּרְעִין עַל הַמֵּתִים אִף עַל פִּי
שְׁלֹא עֶבֶד עִבּוּדָה, הֲרִי זֶה לּוֹקָה: הוֹאִיל וְהוּא רְאוּי לְעִבּוּדָה,
וְנִכְנָס בְּשַׁעַת הָעִבּוּדָה מִנּוּל כָּכָה, וְהֲרִי הוּא מְזַהֵר שְׁלֹא יִכְנָס
לוֹקָה.

טז. וְדִין הַנִּכְנָס כָּכָה מִן הַמִּזְבֵּחַ וְלִפְנִים, וְדִין הַיּוֹצֵא מִשָּׁם אַחֵד
הוּא. פִּיֻּצָד: כְּגוֹן שִׁשְׁתָּה רְבִיעִית יַיִן בֵּין הָאוֹלָם וְלַמִּזְבֵּחַ, אוֹ
קֶרַע בְּגָדָיו שָׁם, וַיֵּצֵא לוֹקָה; וְכֵן אִם עֶבֶד בִּיצִיאָתוֹ, חַיֵּב מִיתָה.

יז. וְכֵן אָסוּר לְכָל אָדָם, בֵּין כּוֹהֵן בֵּין יִשְׂרָאֵל, לְהִכָּנֵס לְמִקְדָּשׁ
כְּלוּ מִתְחַלֵּת עֲזָרַת יִשְׂרָאֵל וְלִפְנִים, כְּשֶׁהוּא שְׁתוּי יַיִן, אוֹ שְׂכּוֹר,
אוֹ פְּרוֹעַ רֹאשׁ דֶּרֶךְ נוּוֹל, אוֹ קְרוֹעַ בְּגָדִים אִף עַל פִּי שְׁאִינוּ
בְּאַזְהָרָה: שְׁאִין זֶה כָּבוֹד וּמוֹרָא לְבֵית הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ, שְׁיִכָּנֵס
לוֹ מִנּוּל. אֲבָל יִשְׂרָאֵל שֶׁגָּדַל שְׁעָרוֹ עַד שֶׁנַּעֲשֶׂה מַחֲלָפֶת, וְלֹא
הָיָה דֶּרֶךְ נוּוֹל הֲרִי זֶה מִתֵּר לְהִכָּנֵס לְעֲזָרַת יִשְׂרָאֵל.